

Sygn. akt VIII Gz 66/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR del. Marcin Winczewski

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2019r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. C. i A. G.

przeciwko M. J.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 grudnia 2018r., sygn. akt VIII GNc 7887/17 upr

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR del. Marcin Winczewski

Sygn. akt VIII Gz 66/19

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił sprzeciw M. J. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy wskazał, iż postanowieniem z dnia 12 czerwca 2018 r. referendarz sądowy odrzucił sprzeciw M. J. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 listopada 2017 r. Pozwany złożył skargę na orzeczenie referendarza, podnosząc, że nie doszło do doręczenia odpisu zarządzenia z dnia 20 lutego 2018 r. w drodze dwukrotnego awizowania skierowanego na adres pozwanego, ponieważ w tym czasie był nieobecny i przebywał poza granicami kraju. W związku z tym nie doszło do poinformowania go o uzupełnieniu braków formalnych sprzeciwu. Zgodnie z art. 398²² § 2 k.p.c. w razie wniesienia skargi orzeczenie referendarza sądowego traci moc i w związku z tym zaszła konieczność ponownego rozpoznania sprzeciwu pozwanego. Zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2018 r. pozwany został wezwany do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu poprzez przedłożenie odpisu sprzeciwu dla strony przeciwnej, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Wezwanie zostało doręczone, w drodze dwukrotnego awizowania przesyłki, ze skutkiem na dzień 20 lutego 2018 r. i nie zostało wykonane.

Odnosząc się do skargi pozwanego, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że fakt czasowego przebywania strony poza stałym miejscem zamieszkania nie wpływa na jej obowiązek dokonywania czynności procesowych w określonych przez prawo terminach. W wyjątkowych sytuacjach, gdy strona nie dokonała czynności procesowej w terminie bez swojej winy, może ona wnosić o przywrócenie terminu do jej dokonania w trybie art. 168 i n. k.p.c. W tej sprawie pozwany jednak takiego wniosku nie złożył. Pozwany wyjeżdżając czasowo za granicę i nie upoważniając nikogo do

odbioru korespondencji naruszył obowiązek należytej staranności, jakiej wymaga się od przedsiębiorcy i z własnego zawinienia doprowadził do nieodebrania korespondencji, a tym samym doręczenia jej w sposób zastępczy, tj. w drodze dwukrotnego awizowania przesyłki. Zgodnie z art. 504 § 1 k.p.c. Sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny albo którego braków pozwany nie usunął w terminie.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł M. J., zaskarżając je w całości. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z przepisami Poczty Polskiej doręczenie zastępcze członkowi rodziny może być dokonane wyłącznie w miejscu zamieszkania. W przypadku awizowania przesyłek sądowych, nie jest możliwe jej wydanie innej osobie, nawet mieszkającej pod tym samym adresem. Żaden domownik nie miał więc możliwości odebrania przesyłki w budynku poczty, gdyż w takich sytuacjach nie jest honorowane pełnomocnictwo ogólne, a wymagane jest specjalne pełnomocnictwo pocztowe, które wymaga dodatkowej opłaty i którego nie można była „załatwić” podczas nieobecności pozwanego w kraju. Trudno uznać argumentację Sądu za uzasadnioną, gdyż w takiej sytuacji w miejscu zamieszkania musiałby stale przebywać jakiś członek rodziny.

Sąd zważył, co następuje.

Zażalenie należało uznać za niezasadne.

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne (niekwestionowane zresztą w zażaleniu), które Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne. Również dokonana ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń, co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania, wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu.

Stosownie do art. 504 § 1 k.p.c., Sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny albo którego braków pozwany nie usunął w terminie. Taka sytuacja, co nie budziło wątpliwości, miała miejsce w sprawie. M. J. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 listopada 2017 r., dotknięty brakami formalnymi. Został wezwany do ich uzupełnienia, czego nie wykonał.

Należy podkreślić, że w złożonym zażaleniu pozwany stara się wykazać, iż nieodebranie przezeń przesyłki sądowej zawierającej wezwanie do uzupełnienia braków sprzeciwu wynikało nie z jego winy, a z faktu wyjazdu zagranicznego i niemożności jej odebrania przez członków rodziny. Kwestie te nie mogą mieć jednakże znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji wniesienia zażalenia, a mogłyby stanowić, na co trafnie wskazał już Sąd pierwszej instancji, podstawę ewentualnego wniosku o przywrócenie terminu, który w sprawie nie został złożony.

Wniosek o przywrócenie terminu i zażalenie na odrzucenie pisma z powodu uchybienia terminowi wyłączają się wzajemnie, służą bowiem innym celom i opierają się na różnych podstawach. Jeżeli strona nie neguje, że uchybiła terminowi i wskazuje przyczyny usprawiedliwiające to uchybienie, powinna złożyć wniosek o przywrócenie terminu a nie zażalenie. Składanie zażalenia jest natomiast uzasadnione, jeżeli strona twierdzi, że nie uchybiła terminowi, a sąd zajął w tej kwestii błędne stanowisko (tak SN w postanowieniu z dnia 17 listopada 2016 r., IV CZ 69/16, LEX nr 2180102). W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionuje, że nie wykonał w terminie wezwania do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu, a stara się wywieść, iż nastąpiło to bez jego winy. Kwestie te jednakże nie mają znaczenia dla oceny, że zobowiązanie nie zostało wykonane w terminie, czego konsekwencją było prawidłowe odrzucenie sprzeciwu przez Sąd pierwszej instancji. Stosownie bowiem do art. 139 § 1 k.p.c., w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Sam pozwany nie kwestionował przy tym, a znajduje to potwierdzenie w zebranych materiale, iż właśnie w taki, prawidłowy sposób doręczono mu rzezone wezwanie.

Na marginesie jedynie można więc zaznaczyć, iż pozwany potwierdził w swym sprzeciwie adres do doręczeń wskazany w pozwie, a mając świadomość toczącego się procesu, winien spodziewać się, że otrzyma korespondencję z Sądu i w tym celu ewentualnie ustanowić właściwego pełnomocnika pocztowego, upoważnić kogoś do odbioru pism sądowych (art. 133 § 3 k.p.c.) lub też ustanowić pełnomocnika procesowego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSR del. Marcin Winczewski